

fuldt af baade Arbejdsgivere og Arbejdere, som besværede sig over de Krisevanskeligheder, de havde. Og den Gang var Kronen i 60. Den lave Kronens ødelæggende Virkninger blev da for øvrigt vistnok ogsaa fra radikal Side meget stærkt fremhævet for nogle Aar siden, i hvert Fald blev den meget stærkt fremhævet fra Erhvervslivets Side, og Gang paa Gang blev der netop fra disse Kredse sagt, at en første Betingelse og en Grundbetingelse for at komme i Orden var, at vi fik Kronen i Orden, fik Pengevæsenet i Orden, fik Stabilisering og Generhvervelse af Kronens gamle Værdi. Jeg er fuldt paa det rene med — hvad jeg ogsaa har sagt ved Forelæggelsen af Lovforslaget —, at den nye Forskydning i Værdierne naturligvis har fremkaldt nye Vanskeligheder ogsaa i Landbruget, idet de, der har købt Ejendommene til for høje Priser, nu straffes derfor, og maaske dette medfører Vanskeligheder for talrige indenfor Landbruget; derom tvivler jeg slet ikke. Men det er jo Vanskeligheder, som man fra alle Sider forstod vilde komme, naar vi skulde have Tingene i Orden. Enhver Hovedrengøring medfører forskellige Ubegneligheder, ogsaa denne Hovedrengøring. Saa gælder det om at have de nødvendige Hjælpe midler til Raadighed, naar Rengøringen og Omordningen skal finde Sted, og det er dem, vi foreslaar i det Forslag, vi i Øjeblikket beskæftiger os med.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager anviste som den Vej, jeg før sagde var lukket, en Nedsættelse saa hurtigt som muligt af Produktionsomkostningerne og, sagde han, derunder ogsaa Arbejdsloønnens Nedsættelse. Jeg har i forrige Samling allerede spurgt det ærede Medlem, hvorledes han vil bringe denne Plan til Udførelse. Jeg synes, det er ikke nok, at det ærede Medlem her og ude i Landet Gang efter Gang taler om, at det er Middelet, hvorved Samfundet kan frelses; det ærede Medlem maa ogsaa sige, paa hvilken Maade denne Plan skal gennemføres. Hvor store Nedsættelser er det, Arbejderne skal have deres Løn reduceret med? Og hvordan skal denne Lønreduktion gennemføres, for at den kan faa den samfundsmæssige Virkning, som det ærede Medlem paastaar at denne Fremgangsmaade vil have? Jeg spurgte det ærede Medlem forrige Aar, om det var Tanken, at det skulde ske ved, at man vedtog en Lov om en saa og saa stor procentvis Nedsættelse af alle Lønninger, Arbejderlønninger, Direktørlønninger og andre. Nej, sagde det ærede Medlem, det kunde aldrig falde mig ind at forlange en Lov vedtaget derom, det maa ske ved frivillige Overens-

komster. Men hvis det fremdeles er Venstrès Opfattelse, hvis der ikke er andet, der ligger bag det ærede Medlems Anvisning paa Lønreduktionens Vej som den eneste, der fører til Mildnelse eller Overvindelse af Krisen, saa er Anvisningen kun Blaar i Øjnene paa Folk, intet andet. Det vil jo ikke en Gang kunne hjælpe, om vi var saa ædelmodige at overlade Venstré at klare Sagerne og gav Afkald paa at stemme imod en saadan Plan om Lønreduktion, thi Venstré vil slet ingenting i denne Sag; de vil lade det hele gaa paa bedste Beskub, og de vil ikke tage Ansvaret for en effektiv Udførelse af det, de i Tide og Utide taler om som det eneste saliggørende. Thi frivillige Overenskomster om Lønreduktioner kan meget godt tænkes afsluttet hist og her, hvad jeg vist en Gang tidligere har sagt, de afsluttes, hvor der er Begrundelse derfor, men de afsluttes ikke paa Befaling af det ærede Medlem og ikke over en lav Sko baade for vellønnede og daarligt lønnede, saaledes som det ærede Medlem synes at mene det skal være. Og hvis vi endelig skal ind paa Realiteten, saa ved det ærede Medlem jo særdeles vel, at der er en lang Række af Forhold, hvor selv ret klækkelige Lønreduktioner — klækkelige for Arbejderne — aldeles ikke vilde øve nogen Indflydelse paa det enkelte Stykke Arbejde. Ved det ærede Medlem f. Eks., hvad en endog klækkelig Lønreduktion vilde betyde med Hensyn til Prisen for en Meter Klæde? 1 Ø. eller 1½ Ø. pr. Meter. Tror det ærede Medlem, at han derfor fik nogen Nedsættelse i Prisen for en Klædning? Nej, disse fabelagtige Forestillinger om Lønningernes Indflydelse paa Produktionen fik deres rette Belysning, da Arbejdsgivernes Repræsentanter i Socialministeriets Arbejdsudvalg slog koldt Vand i Blodet og sagde: Den Tale hjælper ikke, det Middel hjælper os ikke ud over Krisen. Jeg synes imidlertid ikke, at det ærede Medlem og hans Parti vedblivende kan nøjes med en saadan Talemaade, som kun vidner om, at de er vrede over, at Arbejdslønnen efter deres Mening er for høj; og selv om de tager Direktørerne med, er der, som sagt, ikke noget som helst slaaende i Bevisførelsen, og det er ikke Vidnesbyrd om nogen virkelig positiv Indsats, naar det ærede Medlem nøjes med at tale om denne Vej. Og naar Spørgsmaalet er, hvordan denne Vej skal befares, saa trækker det ærede Medlem sig tilbage, ligesom han gjorde i Fjor. Jeg beder om at faa at vide, om det ærede Medlem er kommet videre i Aar i sine Overvejelser af, paa hvilken Maade han vil prak-